

BUTLLETÍ OFICIAL DEL
BISBAT DE SANT FELIU
DE LLOBREGAT

EDITA

Delegació de Mitjans de Comunicació

Pl. de la Vila 11, 1r.

08980 Sant Feliu de Llobregat

Tel. 93 632 76 30 - Fax 93 632 76 31

premsa@bisbatsantfeliu.org

www.bisbatsantfeliu.org

Subscripció anual: 15 euros

Exemplar solt: 2,5 euros

Les subscripcions anuals es consideren per any natural

Disseny gràfic: Estudi Lluís Torres. Castellbisbal

Maquetació: Josep Torrente

Imprès per T.G.A, S.L. Barcelona

Dipòsit legal: DLB 27939-2005

Í

T

BISBAT DE

E

SANT FELIU DE

LLOBREGAT

L

L

T

U

B

NÚM 8 (2005)
31 DE DESEMBRE
DE 2005

SUMARI

293 Sumari**295 ESSLÉSIA DIOCESANA****296 Decrets**

296 *Decret d'actualització de les retribucions als preveres i diaques*

296 *Decret d'incardinació de Mn. Josep M. Gómez de Perugia*

297 Nomenaments diocesans

297 *Nomenament d'arxiprest de l'arxiprestat de l'Anoia*

298 *Nomenament d'arxiprest de l'arxiprestat de Piera-Capellades*

298 *Nomenament d'arxiprest de l'arxiprestat de Sant Boi*

298 *Nomenament d'arxiprest de l'arxiprestat de Montserrat*

299 Nomenaments parroquials**300 Escrits dominicals**

300 *Pregàries de tardor (5) (6-11-2005)*

301 *Pregàries de tardor (6) (13-11-2005)*

302 *Pregàries de tardor (7) (20-11-2005)*

303 *Síndrome d'orfenesa (27-11-2005)*

304 *La casa enlairada (4-12-2005)*

305 *El Casal de la pau (11-12-2005)*

306 *Una casa per a Déu per a l'home (18-12-2005)*

307 *"Ha vingut a casa seva" (25-12-2005)*

308 Crònica diocesana

311 *En motiu de la presentació de l'objectiu diocesà*

311 Homilies

314 *Trobada general de la Vida Consagrada. Recés d'Advent*

314 *Felicítació de Nadal al bisbe Agustí*

314 Altres documents**314 Delegacions****317 PROVÍNCIA ECLESIASTICA****318 Convocatòries**

318 *Convocatòria de la Jornada de Preveres i Diaques de la P. E. B.*

319 CONFERÈNCIA EPISCOPAL TARRACONENSE

320 *Nota dels Bisbes de Catalunya sobre el projecte de Llei orgànica d'educació (LOE)*

320 Comunicats**321 ALTRES INFORMACIONS****322 Facultat de Teologia de Catalunya**

322 *Jornada commemorativa del XL aniversari de la cloenda del Concili Vaticà II*

Església diocesana

DECRETS

Decret d'actualització de les retribucions als preveres i diaques

DECRET 30/05
Sant Feliu de Llobregat
11-11-2005

Considerant la conveniència d'actualitzar les percepcions econòmiques dels preveres i diaques, segons les possibilitats del Fons comú diocesà de Sant Feliu de Llobregat

D'acord amb els canons 281 i 1274 del Codi de Dret Canònic, i havent realitzat les consultes oportunes;

PEL PRESENT decret disposem que aquest any, amb efecte des de primer de gener de 2005, d'acord amb les normes diocesanes sobre la retribució dels preveres i diaques, vigents a l'arxidiòcesi de Barcelona, sigui augmentat el valor del punt en un 2% (dos per cent).

Ho decreta i firma l'Excm. i Rvdm. Sr. Bisbe de Sant Feliu de Llobregat.

*+ Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat
Per manament del Sr. Bisbe
Joan-Pere Pulido, prev.
Secretari general i Canceller*

Decret d'incardinació de Mn. Josep M. Gómez de Perugia

DECRET 31/05
Sant Feliu de Llobregat
22-12-2005

Vist el desig manifestat pel Rvd. Sr. Josep M. Gómez del Perugia, diaca de l'Arxidiòcesi de Barcelona, per a la seva incardinació en aquest Bisbat de Sant Feliu de Llobregat;

Resultant que, tal i com consta en Lletres expedides i signades per Mn. Sergi Gordo i Rodríguez, Secretari de la província eclesiàstica de Barcelona, de data tretze de desembre de dos mil cinc, en que dóna fe que en l'acta de la 13ena reunió dels senyors Bisbes de la Província Eclesiàstica de Barcelona, punt tres, celebrada el 10 d'octubre d 2005, hi consta que l'Excm. i Rvdm. Sr. Arquebisbe de Barcelona, Mons. Lluís Martínez Sistach, ha concedit a l'esmentat diaca la seva aprovació per a ser incardinat en aquesta Diòcesi;

Resultant que, a tenor del canon 269 1r. del Codi de Dret Canònic, la necessitat o utilitat de la diòcesi és causa canònica per a la incardinació dels clergues que pertanyen a una altra jurisdicció, causa que es dóna en les presents circumstàncies;

PEL PRESENT decret, vist el resultat de les diligències practicades a aquest efecte i observades les degudes formalitats canòniques, decretem la incardinació perpètua i absoluta del Rvd. Sr. Josep M. Gómez del Perugia, diaca en aquesta Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat i per al seu servei, segons les normes canòniques.

Ho decreta i firma l'Excm. i Rvdm. Sr.
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat.

+ Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat
Per manament del Sr. Bisbe
Joan-Pere Pulido, prev.
Secretari general i Canceller

NOMENAMENTS DIOCESANS

Nomenament d'arxiprest de l'arxiprestat de l'Anoia

Sant Feliu de Llobregat

4-11-2005

Havent de procedir al nomenament d'Arxiprest de l'Arxiprestat d'Anoia, tenint en compte el bé pastoral, i ateses les circumstàncies personals de l'interessat, nomenem, Mn. Carles Catasús i Pallerola per al càrrec d'Arxiprest de l'esmentat arxiprestat, fins el 31 d'octubre de 2009, com a col·laborador del nostre ministeri en l'església de Sant Feliu de Llobregat, al servei del poble de Déu.

Declarem que li corresponen els drets i deures annexos a aquest càrrec pastoral, i li conferim les facultats adients, segons el dret i les disposicions diocesanes (c. 555).

Esperem que la seva personal dedicació al ministeri i que la seva generosa disponibilitat, esdevindran un bé efectiu per a la vida i el servei pastoral de la diòcesi.

+Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat
Per manament del Sr. Bisbe
Joan-Pere Pulido, prev.
Secretari general i Canceller

Nomenament d'arxiprest de l'arxiprestat de Piera-Capellades

Sant Feliu de Llobregat
4-11-2005

Havent de procedir al nomenament d'Arxiprest de l'Arxiprestat de Piera-Capellades, tenint en compte el bé pastoral, i ateses les circumstàncies personals de l'interessat, nomenem, Mn. Pere Milà i Vidal per al càrrec d'Arxiprest de l'esmentat arxiprestat, fins el 31 d'octubre de 2009, com a col·laborador del nostre ministeri en l'església de Sant Feliu de Llobregat, al servei del poble de Déu.

Declarem que li corresponen els drets i deures annexos a aquest càrrec pastoral, i li conferim les facultats adients, segons el dret i les disposicions diocesanes (c. 555).

Esperem que la seva personal dedicació al ministeri i que la seva generosa disponibilitat, esdevindran un bé efectiu per a la vida i el servei pastoral de la diòcesi.

*+Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat
Per manament del Sr. Bisbe
Joan-Pere Pulido, prev.
Secretari general i Canceller*

Nomenament d'arxiprest de l'arxiprestat de Sant Boi

Sant Feliu de Llobregat
4-11-2005

Havent de procedir al nomenament d'Arxiprest de l'Arxiprestat de Sant Boi, tenint en compte el bé pastoral, i ateses les circumstàncies personals de l'interessat, nomenem, Mn. Joan Peñafiel i Maireles per al càrrec d'Arxiprest de l'esmentat arxi-

prestat, fins el 31 d'octubre de 2009, com a col·laborador del nostre ministeri en l'església de Sant Feliu de Llobregat, al servei del poble de Déu.

Declarem que li corresponen els drets i deures annexos a aquest càrrec pastoral, i li conferim les facultats adients, segons el dret i les disposicions diocesanes (c. 555).

Esperem que la seva personal dedicació al ministeri i que la seva generosa disponibilitat, esdevindran un bé efectiu per a la vida i el servei pastoral de la diòcesi.

*+Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat
Per manament del Sr. Bisbe
Joan-Pere Pulido, prev.
Secretari general i Canceller*

Nomenament d'arxiprest de l'arxiprestat de Montserrat

Sant Feliu de Llobregat
4-11-2005

Havent de procedir al nomenament d'Arxiprest de l'Arxiprestat de Montserrat, tenint en compte el bé pastoral, i ateses les circumstàncies personals de l'interessat, nomenem, Mn. Miquel Raventós i Surià per al càrrec d'Arxiprest de l'esmentat arxiprestat, fins el 31 d'octubre de 2009, com a col·laborador del nostre ministeri en l'església de Sant Feliu de Llobregat, al servei del poble de Déu.

Declarem que li corresponen els drets i deures annexos a aquest càrrec pastoral, i li conferim les facultats adients, segons el dret i les disposicions diocesanes (c. 555).

Esperem que la seva personal dedicació al ministeri i que la seva generosa disponibilitat, esdevindran un bé efectiu per

a la vida i el servei pastoral de la diòcesi.

*+Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat
Per manament del Sr. Bisbe
Joan-Pere Pulido, prev.
Secretari general i Canceller*

NOMENAMENTS PARROQUIALS

- Mn. Lluís Portabella d'Alós ha estat nomenat rector de la parròquia de Sant Cosme i Sant Damià, d'El Prat de Llobregat el dia 19-12-2005.
- Mn. Raúl Javier Mamaní ha estat nomenat adscrit a la parròquia de Sant Joan Baptista de Sant Feliu de Llobregat el 14-11-2005.
- Mn. Josep Maria Gómez del Perugia, diaca, ha estat nomenat adscrit amb facultats de vicari a la parròquia de Sant Climent de Sant Climent de Llobregat, el 22-12-2005.

ESCRITS DOMINICALS

Pregàries de tardor (5) (6-11-2005)

No voldríem donar la impressió d'endinsar-nos en elucubracions filosòfiques lluny del quotidià. Però la nostra mirada descobreix "una tardor", difícil de precisar, sempre la mateixa, i alhora present en realitats ben diverses de la nostra vida. No he trobat altra manera d'anomenar-la més que "la tardor de l'humanisme".

La recuperació de l'ésser humà, la seva dignitat, la seva creativitat, la seva autonomia en tots els camps de la vida, com ara la política, la ciència, l'art, la tècnica, l'organització social, els projectes personals..., ha estat una aspiració que ha envaït la cultura moderna occidental des de fa més de cinc segles. Resseguir el camí d'aquesta il·lusió fins al moment actual resulta apassionant. Els creients, contra el que pogué pensar-se, tenim molt a veure en aquesta aventura, aportant, junt a d'altres factors decisius, el nostre gra de sorra amb aquella força de progrés tan valuosa que es va anomenar "l'humanisme cristià".

Sembla però que l'ésser humà, la seva dignitat personal, ha entrat en un "procés tardor" molt perillós. No estem, gràcies a Déu, sotmesos a la força destructora d'aquells monstres del poder humà autò-

nom, que eren les dictadures hitleriana i stalinista. Tanmateix, sota l'aparença de llibertat, per tot arreu trobem experiències que ens fan exclamar: "Déu meu, on és la dignitat humana?". On és la dignitat d'aquell que no sap perquè és digne, quina és la font de la seva dignitat?; on la d'aquest malalt quan entra en l'engranatge anònim del sistema sanitari?; on és la d'aquest empleat d'una multinacional, que es presta a les exigències de rendiment més inhumanes, a canvi de quantiosos guanys?; on és la dignitat humana d'aquest nen utilitzat en funció de la necessitat, el gust o el càlcul interessat dels pares?; on és la dignitat humana d'aquells que trenquen els vincles d'amor més profunds, quan ve una dificultat que demana sacrifici o quan troben una altra companyia que els ve més de gust?; on queda la dignitat de les seves víctimes?; on és la dignitat humana del drogaaddicte?; on és la dignitat humana de l'empresari, el treballador o el polític, que renuncia a la seva consciència, als principis i ideals, per tal de obtenir beneficis o mantenir-se en el poder?...

"Senyor i Pare nostre,
jo també he compartit joïós
les conquestes de la humanitat.
Jo també he restat enlluernat pel poder
que vares dipositar
al cor de l'ésser humà.

I t'alabo i et dono gràcies.
Ara, però, rep la meva complanta:
aquell que, sortint de les teves mans,
no podia tenir preu,
perquè era d'un valor infinit,
és venut al millor postor
com a mercaderia de mil interessos.
No permetis que m'averonyeixi
d'ésser humà.

Fes que, en creure en tu,

s'afirmi la fe
 en la teva criatura més perfecta.
 Serà veritat que,
 tot amagant-nos de la teva llum,
 esdevenim víctimes de la soledat fosca
 del nostre propi egoïsme?
 Quan no trobi on mirar complagut,
 quan m'assetgin el neguit
 i les preguntes sense resposta,
 mostra'm el teu Fill, la més digna víctima,
 i recorda'm aquell crit profètic:
 "Aquí teniu l'home!".

Pregàries de tardor (6) (13-11-2005)

La darrera setmana pregàvem al voltant de "la tardor de l'humanisme" o de la dignitat humana a diferents àmbits de la vida. Formulàvem, entre altres, la pregunta de "on és la dignitat humana de l'empresari, el treballador o el polític, que renuncia a la seva consciència, als principis i ideals, per tal de obtenir beneficis o mantenir-se en el poder". Si anem endavant per aquest camí, caldria platejar-se la qüestió de si els mateixos àmbits on hi ha crisi d'humanisme, com ara l'activitat política, també pateixen una greu tardor.

Quan somniàvem canviar el món, particularment el món social, l'activitat política gaudia d'un gran prestigi. Hi havia líders, del passat i del present, admirats perquè reflectien les aspiracions socials del propi partit; hi havia lluita ideològica, confrontació sobre el model de societat i, en molts llocs de tradició democràtica, l'honradesa personal era un dels valors primers a reconèixer en un governant. En definitiva el projecte polític i la credibilitat del qui el defenia eren l'essencial de l'activitat política.

És clar que no tot era d'aquesta mane-

ra. Però assistim a un canvi d'orientació preocupant. Joan Rigol ha escrit: "hem reduït la política a un article de consum que el client tria a l'hora d'anar a votar. Busquem més seduir-lo que no convèncer-lo i comprometre'l. D'aquí la importància dels assessors d'imatge". S'entén aquesta afirmació en el marc d'altres que denuncien el predomini del pragmatisme econòmic, la crisi de militància i de sentit de moviment a l'interior dels partits... Si aquest diagnòstic és cert, assistim a una greu decadència de la política.

Fa un parell d'anys vaig poder contemplar a la televisió italiana un debat ben interessant sobre política, en el que participaven un membre del govern italià i el cardenal Paul Poupard, president del Consell Pontifici per a la Cultura. El polític havia estat interpel·lat pel públic en el sentit de no haver complit determinades promeses electorals. Respongué que "ja sabem que la política és l'art del possible, més que l'art del desitjable". Va intervenir el cardenal dient: "Ens agradaria molt més aquesta altra definició: la política és l'art de fer possible l'ideal desitjat". ¿Pot haver-hi una professió o una dedicació més noble que aquesta?

"Senyor i Pare nostre,
 'quan miro el cel
 que han creat les mans vostres,
 la lluna i els estels que hi heu posat,
 jo dic: ¿Què és l'home
 perquè li doneu autoritat?'.
 Torno a preguntar-me
 si no ha estat
 una de tantes gosadies del teu amor,
 donar-li tant de poder
 per tal de servir als germans.
 ¿Quin misteri hi ha amagat
 al cor de l'home,

que deleix amb ànsia el poder
i en ell es recolza?
Paraules teves a l'Escriptura
ens encoratgen a obeir
i pregar pels qui governen.
Els antics teòlegs ens deien
que el seu poder venia de la teva mà.
Però el teu Fill ens va aclarir
que "el César no és Déu",
i que "els qui figuren
governants de les nacions
les dominen com si fossin amos"...
Ajuda'm d'estimar els nostres polítics
i el seu servei.
Són com nosaltres,
sotmesos a mil temptacions i proves;
a les seves mans, però,
hi ha el destí dels nostres pobles.
Només et demano
que aquestes mans seves
siguin reflex, continuïtat,
i, fins i tot, presència
d'aquelles teves quan governen l'univers.
Tu creador i provident, amic dels pobres,
el poder del qual és la fidelitat i l'amor".

Pregàries de tardor (7) (20-11-2005)

Dèiem fa quatre setmanes, amb un cert esgarrifament, que s'albiraven signes d'una possible tardor de l'amor. Fora bo que cadascú faci l'exercici d'esbrinar on i com aquest amor va empal·lidint-se, deixant-nos amb la sospita de que ocasionalment arribi a morir. Família, amics, serveis institucionals als més necessitats... i altres espais de la nostra convivència, on el desig d'amor sempre és més gran que el que dóna de sí la realitat.

Ens sentim però compromesos, per mor d'ésser humilment sincers, de fer-nos la pregunta de si també a la nostra Església

hi ha signes de tardor. Una qüestió ben difícil de respondre. Tothom, especialment els nou convertits o els qui han lliurat la vida com a consagrats, hem somniat amb l'Església ideal. Tanmateix algunes veus dels qui només tenen ulls per mesurar "les quantitats", els qui ens fan estudis sociològics, traient-ne conclusions profètiques i recomanacions "tècniques", ens confirmen en aquesta diagnosi: alguns parlen fins i tot de fracàs inevitable. Un teòleg, a les acaballes del segle XV, Jaume Pérez de València, fent-se ressò d'unes categories teològiques pròpies dels Sants Pares, deia que aleshores l'Església vivia un temps de tardor; i ho explicava, no basant-se en estudis sociològics, sinó fent servir un criteri força evangèlic: l'Església és a la seva tardor, perquè, deia, "frigescit caritas", "perquè es refreda la caritat".

Ens doldria de debò que aquest diagnòstic fos vàlid també per al present. L'amor, l'amor de l'Esperit, és el cor i la saba i l'essència íntima de l'Església. No ens preocupen tant les estadístiques. Però si l'amor va esvaint-se, si es refreda, si perd calor i força a la nostra Església, llavors estem a prop d'un lllindar de mort. Hi ha signes molt greus de mancança d'amor a la nostra Església. Tot i que soni agosarat, voldríem veure signes més clars d'amor a Déu; i, amb seguretat i fermesa, hem de cridar i denunciar que dintre l'Església no ens estimem com a germans, de vegades ni tant sols ens respectem com a tals.

"Déu i Pare nostre, a hores d'ara no sé si aquesta oració meva no és sinó una pura il·lusió.

Voldria sentir a prop els cors del meus germans bategant al ritme d'aquestes agosarades paraules:

“Pare nostre”.

Massa sovint no els sento,
ni a l'oració, ni a la vida.
Hi són? Hi sóc jo per a tu, per a ells?
Què n'és de difícil estimar,
quan ni la naturalesa,
ni la ideologia, ni els gustos,
ni la cultura, ni les opcions polítiques,
ni els afectes naturals,
ens empenyen a fer-ho!
On és doncs, la teva Església,
aquella germanor que era el teu somni?
On és aquell Poble teu,
que havia d'esdevenir
lloc al món del teu amor,
presència lluminosa i llevat transformant
del teu Fill Jesucrist
avui, en aquest món nostre
fosc i anquilosat?
Potser vulguis que trobem
un raig de la teva Església
en els gests d'amor, petits i vertaders,
dels senzills més oblidats.
O potser vulguis
treure de la nostra solitud de mort,
un rebrot d'amor per a la vida.
Tu que eres Pare, Fill i Esperit,
comunió d'amor,
pels segles dels segles. Amén”.

Síndrome d'orfenesa (27-11-2005)

Engueuem la senda de l'Any litúrgic per la porta de l'Advent, sota la crida a caminar plegats. Sentim avui la veu que ens convida no només a caminar, sinó també a caminar junts. Pretén que cadascú de nosaltres arribi a dir sincerament: "la meua vida és la del pelegrí, que fa via sense aturar-se, sentint a la vora el trepig dels meus germans, amb els quals comparteixo el goig de pertànyer al Poble, que

té un mateix Pare Déu, un mateix germà Jesús, una mateixa vida, l'Esperit Sant”.

Es pot endevinar que aquesta veu haurà de cridar ben fort. Ja serà força difícil que venci "l'immobilisme", conseqüència de la mandra, el derrotisme, l'evasió, les decepcions, la desgana, l'aburgesament... Més difícil potser ho tindrà en allò "d'anar plegats", és a dir, a l'hora de vèncer la manca de sentit d'Església, la falta de sentiment de Poble de Déu en camí.

A Eivissa encara hi ha el costum entre les persones grans, "eivissencs de tota la vida", quan es troben amb un nen o un jove que no coneixen, de preguntar-li: "i tu, de qui ets?" L'interpel·lat, essent de família eivissenca, respon amb el cognom, però afegint-hi: "sóc de ca'n..." Aleshores ve la identificació, i sovint tot un seguit de noms i de històries de la família i avantpassats: s'havia anat, amb satisfacció d'ambdós, de l'anonimat (un sense nom, que no compta) al reconeixement de la seva vàlua com a persona. Malauradament aquest fet resulta cada vegada més estrany, perquè van sent menys "els eivissencs de tota la vida" ... i perquè la família, o no existeix, o ha perdut el pes identificador. El més greu és que alhora anem constatant que els nostres joves ja no tenen llocs o elements d'identificació: els símptomes, conseqüències d'aquestes mancances, són el que anomenem "síndrome d'orfenesa" (inestabilitat, desafecció, tristot, neguit...)

Em permeto veure en aquest fet una paràbola del que vivim en relació amb la nostra família que és l'Església. És possible que visquem a l'Església com a orfes?; pertànyer a l'Església ja no ens identifica?; vivim la fe amb la mateixa soledat del qui no te o no se sent membre d'una família?;

hem deixat de sentir goig de pertànyer a l'Església?; podem dir que l'Església es "casa nostra"?

- Es tracta de caminar. Però tan important és fer-ho, com mirar amb qui ho fem, quins són els nostres companys de camí. Aquesta ruta en solitari és impossible: no seriem capaços de fer-la, i a més no seria cristiana.
- Semblantment a com passa a la família, no fem nosaltres l'Església, sinó que és ella qui ens fa. Però també és cert que la família, tot i ser prèvia i venir-nos donada, és alhora resultat del nostre sentiment i la nostra voluntat.
- Hem heretat el cognom de "catòlics". No podríem dir que tots avui senten un sa orgull de dur aquest cognom. De vegades l'amaguem. Fora bo, però, que cadascú mediti i faci la seva oració sobre si l'Església Catòlica concreta, amb tots els qui en som membres, mereix ser estimada fins a sentir-la com la pròpia família.

Les passes d'aquest Advent ens portaran cap a l'encontre revifador del Nadal. Vigilem de fer responsables de les nostres mancances només als altres (grups, jerarquia, germans): no aniríem bé, el neguit seguiria covant-se dintre la nostra ànima. Potser trobem l'alegria adonant-nos que, compartint la pobresa, caminem plegats malgrat tot

La casa enlairada (4-12-2005)

El "síndrome d'orfenesa" del que parlàvem la setmana passada forma part de la condició humana, dels homes i dones que no han trobat la salvació. Els primers cristians el coneixien ben bé, quan, volent

aixecar els ànims dels germans nou convertits, els deien: "ja no sou forasters, no sou estranys, sinó ciutadans del poble sant i membres de la família de Déu!" (Ef 2,19). Tenir una nova llar, una casa, una família, on hom és estimat, és signe salvació.

Tanmateix en aquest temps d'Advent ressona poderosa la veu dels profetes anunciant-nos un missatge especial: tenim una casa, una llar de plena felicitat, lloc per a tothom, temple de Déu i de tots els pobles, però és una casa enlairada, al cim de les muntanyes; a més no en podem gaudir ara i, tot i ser construïda per la mà de Déu, ens cal pujar-hi... "En els darrers temps la muntanya del temple del Senyor s'alçarà ferma sobre el cim de les muntanyes... s'hi encaminaran tots els pobles i diran: veniu, pugem" (Is 2,2-3).

Uns dels primers treballs amb els que va iniciar la seva vida intel·lectual Benet XVI, just acabats els seus estudis, fou una investigació que duia el títol "Poble i Casa de Déu segons Sant Agustí". En aquest estudi havia d'exposar, entre altres pensaments, la resposta que el sant donava a un problema cabdal: l'existència del dolent a l'Església. Així Sant Agustí, comentant el verset que justament apareix reproduït en una paret de la nostra catedral, "Senyor, m'estimo la bellesa de la casa on habites, l'indret on resideix la teva glòria" (Sal 25,12), es preguntava: com és possible estimar l'Església, on tot no és bo?; com pot un just viure a l'Església, on hi ha també dolents? Venia a respondre: "deixa que Déu destrui amb el seu vent el gra de la palla, sigues bo i just, que aquesta és la bellesa de la casa de Déu; sigues humil, que la humilitat és el lloc de la seva glòria" (En. in Ps. 25,11,12).

- Tinguem davant els ulls la casa de l'Església, amb tota la seva lluentor, desitgem-la estimant-la, tot i ser dalt de la muntanya. La seva bellesa és la justícia i la santedat que hi ha dintre els seus murs.
- En veure-la però, ens adonem que de vegades avui, sota l'efecte d'un fet negatiu o d'una imatge, amb prou feines podem trobar aquesta bellesa.
- No tinguem por. Deixem que la mirada encertada de Déu i el vent del seu Esperit ens purifiquin. Només ens ha de preocupar esforçar-nos per pujar dalt i assolir aquell cim de llum: guarnim la casa de Déu amb la santedat i la justícia, siguem justs i sants, que aquest és el seu ornament.

Ens cal deixar-nos dur per l'atractiu d'aquesta casa brillant que és al cim de la muntanya. Els profetes ens diuen que hi habita Déu mateix i que només el troben els qui s'esforcen pujant-hi. Cadascú sap què vol dir per a ell, per a la seva comunitat i la seva Església, aquest esforç de pujada. Però ben cert que mica en mica anirem adonant-nos que cada pas cap el cim ens acosta alhora uns als altres, cada vegada més a prop, cada vegada més germans, fins trobar-nos sent ú, en compartir i reflectir la bellesa i la glòria de Déu.

El Casal de la pau (11-12-2005)

Aquella casa nostra delejada en aquest Advent apareix als nostres ulls, no només enlairada, com demanant-nos de pujar-hi, sinó també abundosa i ufanosa, com oferint-nos la sacietat de totes les nostres fams.

Coneguem una ben senzilla i eficaç institució, que s'anomena "Casal de la pau".

Fundada per un capellà amb una forta sensibilitat social, es dedica l'acollida de joves, que, o bé, han sortit de la presó, o bé, gaudeixen d'un permís especial. No és l'única institució eclesial de servei a les persones necessitades que du aquest nom. La qual cosa resulta coherent, si recordem que l'Església ha de ser ella mateixa "casal de pau", on es visqui l'abundor de l'amor concret i s'ofereixi a tothom que ho necessiti. La paraula "casal" ens suggereix un espai, una llar ampla, contenint abundant aliment, amb graners i sitges.

No parlem d'una Església que "ha de ser així com a resultat del nostre compromís". L'Església és així, en allò que l'Esperit fa: ell transforma els creients de tal manera que viuen l'abundor de l'amor i plegats l'ofereixen als germans. "En aquesta muntanya, el Senyor de l'univers prepararà per a tots els pobles un convit de plats gustosos i de vins rancis, de plats gustosos i suculents... Farà desaparèixer en aquesta muntanya el vel de dol que cobreix tots els pobles, el sudari que amortalla les nacions... El Senyor eixugarà les llàgrimes de tots el homes i esborrarà l'oprobri del seu poble arreu de la terra" (Is 25,6-9).

- Tots som "sense sostre", alguns en un sentit profund, però real; altres a més ho són materialment, patint doblement d'orfenesa. Els que hem estat acollits al casal de l'Esperit hem rebut el benefici, no només del caliu de la llar, sinó també de l'abundància dels seus aliments.
- Avui ens hem de preguntar quin és el lloc on els pobres troben caliu de llar, quin és l'aliment sobreabundant que reben de nosaltres.

- De vegades no ho fem perquè de debò no hem gaudit d'aquest do. Però de vegades no ho fem perquè no ens hem adonat de que ha estat el Senyor qui ho ha fet en nosaltres d'una manera absolutament gratuïta. Qui ha estat regalat i n'és conscient, ¿com no donar-ho als altres amb la mateixa generositat?

El secret de la institució de "Càritas" no és la quantitat o l'eficàcia de les seves obres. Tampoc el fet de que constitueixi un mitjà per construir una societat més justa o més semblant a la utopia. Tampoc el que sigui una manera de tranquil·litzar la nostra mala consciència, provocada per els nostres excessos, les nostres disbauxes i la nostra vida opulenta. El seu secret rau en que som convidats en aquella casa de l'abundància de l'amor (no necessàriament de l'abundància de diners) i aquesta abundància, essent de l'Esperit de Déu, mai pot deixar de brollar i encomanar-se, doncs si deixés de fer-ho ja no seria realment d'aquest Esperit.

Una casa per a Déu per a l'home (18-12-2005)

A les acaballes d'aquest Advent, al llindar d'un nou Nadal, sentim que totes les nostres necessitats i desigs, el sentiment d'orfenesa, el somni d'un lloc lluminós de comunió universal, l'anhel d'una veritable llar de pau, es projecten sobre una casa que alhora hauria de ser de l'home i de Déu, casa nostra i casa seva. Altrament no hi trobaríem felicitat.

Com hauria de ser la casa pròpia (digna) de l'home i pròpia (digna) de Déu? És possible aquesta casa? Existeix? Existirà? Aquestes preguntes posen en qüestió

l'existència mateixa de l'Església, doncs ella vol ser casa de l'Home-Déu vivent, la llar de l'Esperit diví en les vides humanes dels homes i dones d'avui.

Hem gaudit fa un mes de l'avinentesa de tornar a Natzaret. Unes pedres i una inscripció, una petita i nua capella no llunyanana, ens han tornat a il·luminar per balbucejar una exclamació a mitja veu i de tot cor: "aquest és el lloc de Déu, aquest és el lloc d'home, el seu i el nostre lloc". Les pedres eren les restes del que segurament era la casa de Maria i Josep, mig balma, mig cabana; la inscripció era un grafit amb la primera paraula en grec de la salutació de l'àngel a Maria ("jaire!", "alegra't!"); la capella i el petit habitacle a la vora, el lloc on el beat Carles de Foucauld va viure i pregar durant anys, cercant el voler de Déu des de la humilitat i la pobresa. Aquelles pedres eren el lloc lluminós d'una llar on convivia Déu amb els homes com a casa seva; aquella inscripció era l'Evangel·li, el missatge, la Bona notícia proclamada; aquesta capella amb la seva senzillesa i el seu silenci n'era el ressò.

- Hi ha llocs on Déu no pot ser-hi. L'home, per tant, no pot trobar-hi més que la desgràcia i la mort.
- No podem cercar altre lloc per a Déu, ni altre indret per als homes, més adient, més digne, i més resplendent, que aquell en el qual Déu es va fer home.
- Potser fora pretensions voler construir la casa de Natzaret i proclamar amb la mateixa força i poder aquella salutació de l'àngel. Però, què ens impedeix cercar la senzillesa i el silenci, prop d'aquell resplendor i d'aquella paraula, per tal d'esdevenir-ne imatge i ressò?

L'Església, casa nostra perquè és casa de Déu, va començar just quan el missatger va anunciar: "Alegra't. Ets plena de l'amor de Déu, ets plena de gràcia". Alhora quan la dona, en nom de tota la humanitat oberta i disponible, pobra i humil, va dir: "Sóc la teva serventa, que es faci la teva paraula". Sense aquest diàleg no hi ha -no pot haver-hi- casa, no pot ser-hi l'Església. Aleshores ens trobaríem condemnats a l'orfenesa crònica, a la fredor d'una soledat de mort.

Sort que això no ho permetrà el Pare que ens estima: sempre suscitarà entre nosaltres un nou Natzaret, on Maria segueixi responent, i un Carles de Foucauld vulgui reproduir les seves paraules. I hi haurà Església, en la qual Déu i els homes ens trobem com a casa nostra.

"Ha vingut a casa seva" (25-12-2005)

Ens commou escoltar l'expressió que fa servir l'Evangeli de Sant Joan per designar l'Encarnació. Diu "el Verb, la Paraula, ha vingut a casa seva" (1,11). En llenguatge planer, solem dir "la meva gent", "els meus", expressant les persones que més estimem o el lloc on ens trobem identificats, tal com som, per tant amb la pau i el goig que dona la confiança.

En la Bíblia aquestes expressions recorden el llenguatge de la Aliança de Déu amb el Poble d'Israel: "Tu seràs el meu poble, jo seré el teu Déu". Unes paraules que fan pensar, no tant en una "possessió en propietat adquirida", quant en una mútua pertinença per amor. Així ho entenien els profetes, i una llarga tradició, fent servir la figura del matrimoni: com els esposos diuen del altre "és la meva dona", "és el meu espòs". I el que signifi-

quen vitalment aquestes paraules és molt semblant al que evoca aquella altra expressió "casa meva": és en el meu espòs/a on em trobo a mi mateix tal com sóc, on estic segur i refiat, on gaudeixo de pau. Potser tota la vida nostra sigui un pelegrinatge cercant aquest lloc.

Tanmateix el que ens deixa absolutament aclaparats és aquesta pregunta: perquè el Verb, tot i gaudint de la seva perfecta casa a si del Pare i al caliu de l'Esperit, surt i fa el pelegrinatge fins al nostre món i la nostra història, per tal de fer-hi estada disposant-se una casa com a seva?

Segons una imatge que autors antics feien servir, hem de pensar l'Encarnació a la manera d'una abraçada de Déu a tota la humanitat. Una abraçada infinita; infinita en l'espai i eterna en el temps, com pertoca a la qualitat del seu amor. I aquesta abraçada infinita que fon el cel i la terra, tot i obrir-se al Poble i a tota la humanitat, només troba correspondència perfecta en el lloc més minso: la petitesa de Maria, la senzillesa de Natzaret. Només aquesta és de debò la seva casa. Però oberta als quatre vents, és la nostra Església.

- Som milions, però, els qui frustrem l'abraçada, fugint o girant el cap. "Els seus, diu l'Evangeli de Sant Joan, no l'han acollit".
- Sembla una bogeria, però no viure el Nadal significa no voler ser abraçats, no deixar-se estimar.
- "Però a tots els qui l'han rebut, els ha concedit ser fills de Déu" (1,12).

Es va fer la seva casa i la va habitar tant sols per oferir-nos la possibilitat d'entrar-hi. I amb aquesta possibilitat guarir-nos de la malaltia d'orfenesa. L'Església és la casa de l'abraçada de Déu. Ens cal anar-hi: trobarem

la nostra casa, i els seus no esdevindran treballs d'amor frustrats.

CRÒNICA DIOCESANA

NOVEMBRE

2 de novembre. Visita del senyor bisbe a la Fundació Pere Tarrés. Visita dels locals i trobada amb els responsables de la Fundació.

3 de novembre. Entrevista al senyor bisbe a COM Ràdio.

Reunió dels consells d'economia de la Vicaria I a Vilafranca del Penedès, on es presenta l'estat de comptes de l'exercici del curs pasta i la campanya de Germanor d'enguany.

5 de novembre. El senyor bisbe acull la Parròquia de Sant Cristòfol de Begues que visita la Catedral de Sant Feliu de Llobregat.

Visita i celebració de l'Eucaristia presidida pel senyor bisbe a la Parròquia de Sant Eulàlia d'Esparreguera on confereix el Sagrament de la Confirmació.

6 de novembre. El senyor bisbe visita i celebra l'Eucaristia a les parròquia de Sant Genís de Pacs de Penedès i Santa Maria de Vallformosa de Viloví del Penedès.

8 de novembre. Reunió de la Delegació d'Economia presidida pel senyor bisbe.

9 de novembre. Visita del senyor bisbe al Bisbat de Solsona convidat pel bisbe de Solsona Mons. Jaume Traserra.

12 de novembre. Visita i celebració de l'Eucaristia presidida pel senyor bisbe a la Parròquia de Sant Joan De Viladecans on confereix el sagrament de la confirmació.

13 de novembre. Visita i celebració de l'Eucaristia presidida pel senyor bisbe a la Parròquia de Sant Sadurní de Castellví de la Marca i benedicció d'una creu del s. XV (restaurada).

Participació del senyor bisbe en la Jornada d'animadors de Pastoral juvenil al col·legi dels Jesuïtes de Sarrià.

14-21 de novembre. Participació del senyor bisbe en la peregrinació a Terra Santa, organitzada per Catalunya Cristiana amb la participació de peregrins de diferents llocs de la diòcesi de Sant Feliu i altres diòcesis de Catalunya.

21-25 de novembre. Participació del senyor bisbe en l'assemblea Plenària a Madrid

26 de novembre. El senyor bisbe visita i celebra l'Eucaristia a la Parròquia de Sant Miquel Arcàngel de Molins de Rei en motiu de la celebració dels 125 anys de la fundació de les Germanes de la Doctrina Cristiana.

27 de novembre. Visita i celebració de l'Eucaristia a la Parròquia de Santa Maria

de la Geltrú on el senyor bisbe confereix el Sagrament de la confirmació.

El senyor bisbe celebra l'eucaristia a la Catedral. Primer diumenge d'Advent. Acció de gràcies per l'any de l'Eucaristia i presentació de l'objectiu diocesà: Pertinença i coresponsabilitat diocesana que es treballarà els propers dos anys.

28 de novembre. Reunió amb el senyor bisbe dels treballadors (Assistents socials) de Càritas presents al Bisbat de Sant Feliu de Llobregat.

29 de novembre. Entrevista al senyor bisbe a Ràdio Estel en motiu de la presentació de l'objectiu diocesà: Pertinença i coresponsabilitat diocesana.

Eucaristia i pregària a la Catedral presidida pel senyor bisbe en motiu de la cadena de pregàries per les vocacions sacerdotals i religioses.

30 de novembre. Reunió d'arxiprestos de la Vicaria I a la Parròquia de Santa Eulàlia de Roquetes de Sant Pere de Ribes.

Reunió dels bisbes de la Província Eclesiàstica de Barcelona.

DESEMBRE

1 de desembre. Participació del senyor bisbe en la celebració de la cloenda de la 40 anys del Concili Vaticà II, al saló d'actes de la Facultat de Teologia i Filosofia de Catalunya.

Participació del senyor bisbe en la reunió de Consiliaris del moviment ACO a Sant

Andreu de la Barca.

3 de desembre. Primera trobada diocesana de la vida consagrada

Ordenació sacerdotal presidida pel senyor bisbe del P. Jose Antonio Hidalgo dels Fills de la Sagrada Família a la Casa generalícia de Barcelona.

4 de desembre. Eucaristia presidida pel senyor bisbe al plató de TVE

Eucaristia a la Catedral. Segon diumenge d'Advent

8 de desembre. Celebració de l'Eucaristia presidida pel senyor bisbe a la Parròquia de La Concepció de Barcelona en la cloenda de l'Any de la Immaculada.

Eucaristia a la Catedral en la Solemnitat de la Immaculada Concepció.

9 de desembre. Reunió del Consell Episcopal.

10 de desembre. Reunió presidida pel senyor bisbe del delegats de Família i Vida de les diòcesis catalanes. (Tarraconense)

Visita i eucaristia presidida pel senyor bisbe a la Parròquia de Sant Joan Baptista de Vilanova on confereix el sagrament de la Confirmació i inaugura el Presbiteri.

11 de desembre. Eucaristia a la Catedral. Tercer diumenge d'Advent.

12 de desembre. Trobada de preveres i diaques de la Vicaria del Penedès Garraf i Anoia al Molí d'en Rovira. Recés d'Advent

acompanyats per Mn. Josep Maria Rovira Belloso.

13 de desembre. Trobada de preveres i diaques de la Vicaria del Llobregat a la Casa d'espiritualitat del Fills de la Sagrada Família de Begues. Recés d'advent acompanyats per Mn. Josep Maria Rovira Belloso.

El senyor bisbe visita i celebra l'Eucaristia a la parròquia de Sant Pere de Gelida en motiu de la Festa Major (Santa Llúcia)

Entrevista amb el senyor bisbe dels responsables del moviment HOAC

14 de desembre. El senyor bisbe visita i celebra l'Eucaristia a la Parròquia de Sant Nicasi de Gavà en motiu de la Festa Major.

16 de desembre. Reunió del Consell Episcopal

17 de desembre. El senyor bisbe visita i celebra l'Eucaristia en motiu del 50 anys de ministeri sacerdotal de Mn. Francesc Sala i Arnó a la Parròquia de Santa Maria de Castelldefels.

Inauguració de l'exposició de pessebres de l'Agrupació de pessebristes de Sant Feliu de Llobregat.

18 de desembre. Participació el senyor bisbe en el dinar de Nadal de la Hospitalitat de Lourdes.

Eucaristia a la Catedral. Quart diumenge d'Advent.

20 de desembre. Entrevista amb el senyor

bisbe dels responsables de Mans Unides.

21 de desembre. Vespres amb els Seminaristes Majors al Monestir de les Dominiques de Mont-Sió i sopar a la Parròquia de Sant Just Desvern.

23 de desembre. Recepció de Nadal a la cúria del Bisbat de Sant Feliu de Llobregat. Felicitació de Nadal al senyor bisbe.

24 de desembre. Celebració de l'Eucaristia de la Missa del Gall a la Catedral. Eucaristia emesa per COM Ràdio.

25 de desembre. Celebració de la Missa de Nadal a la Basílica de Santa Maria de Vilafranca del Penedès.

27 de desembre. Participació del senyor bisbe en el Congrés de l'Associació Bíblica catalana que es fa al Molí d'en Rovira (Vilafranca).

HOMILIES

En motiu de la presentació de l'objectiu diocesà

Sant Feliu de Llobregat

27-11-2005

Molt estimats germans capellans, diaques, seminaristes, religiosos, religioses i germans tots,

Avui, en començar l'advent, comencem també un altre camí. Tan l'advent com aquest camí que comencem, sota la mirada paternal, amorosa, del nostre Pare, ens convida a mirar cap al futur. Mirem cap al futur perquè pensem que aquest futur és a les mans de Déu, però també és a les mans nostres. Avui ens demanem què serà de la nostra Església, de la nostra Església de Sant Feliu de Llobregat, i què serà de les nostres comunitats cristianes i què serà de les nostres famílies, i què serà de la nostra societat i del nostre món... Quin serà l'endemà. És la pregunta adient per a aquest temps litúrgic de l'advent.

Posats en oració, en pregària, celebrant aquesta Eucaristia, possiblement Déu ens respondria: pregunta't més aviat què faràs tu de la meva Església, què faràs tu de la meva família, del meu món, i de la meva societat. Aquesta qüestió que el mateix Déu ens planteja a cadascú de

nosaltres s'ha de respondre, en primer lloc, tenint uns bons ulls per mirar el present; nosaltres no podem caminar cap al futur sinó començant amb el realisme propi de la nostra fe, la mirada sobre el present, l'avui nostre, l'avui meu personal, dels meus germans, de la nostra Església, del nostre món. Aquesta mirada pot ser, inspirant-nos en la paraula de Déu que ha estat proclamada; aquesta mirada pot ser doble.

Dues mirades podem fer al present: en primer lloc una mirada crítica - per alguns seria una mirada una mica pessimista - demanant paraules al profeta Isaïes, i traslladant aquestes paraules a la nostra pregària i oració: ...Senyor, mirant el nostre present d'Església, de món i de societat, ens adonem que t'has disgustat amb nosaltres, que hem pecat i ens hem revelat sempre contra vos. Tots som semblants a persones impures; cap de les nostres obres no és més neta que la roba tacada d'impureses; ens marcim tots nosaltres com la fulla caiguda, i les nostres culpes se'ns emporten com el vent. No hi ha ningú que invoqui el vostre nom, que es recolzi en vos en desvetllar-se.

Aquesta mirada respecte del present nostre, ben crítica, i una mica amarada també del pessimisme aixeca una oració; també una oració inspirada en les paraules d'Isaïes. És l'oració que neix del neguit i és també, possiblement, l'oració que neix de la indignació, d'aquesta sensació que les coses sempre podrien ser millors: que la nostra convivència i el nostre compromís personal, i la nostra capacitat d'estimar, i les nostres paraules...

I aquesta mirada cap als altres una mica tacada d'orgull i de vanitat, aixecaria aquesta oració de l'impacient perquè les

coses canviïn: que canviï el món, que s'aturi la força del mal, que la nostra església sigui de cop i volta pura i autèntica absolutament; que els nostres germans siguin bons, fins i tot que un mateix sigui sant demà mateix.

Aquesta oració seria semblant a aquesta altre: oh Déu, si esquincéssiu el cel i baixéssiu, si davant vostre es fonguessin les muntanyes!

És aquesta oració que els deixebles de Jesús travessant la Samaria varen dir: "Jesús, vols que demanem Déu Pare que esquinci els cels i baixi el seu foc i canviï les persones de dalt a baix, que faci el miracle de realitzar el regne de Déu ja, immediatament?" En aquesta oració, tot i ser sincera en molts casos, possiblement nostra també, hi ha una mica de pes pel fracàs, i la consciència que les coses no funcionen gaire bé.

Aquesta oració no seria completa si no tinguéssim el correctiu corresponent en la mateixa paraula de Déu. Perquè hi ha una altre mirada sobre la realitat present: és la mirada que avui ens tramet el mateix sant Pau començant la primera carta als cristians de Corint: "Beneixo Déu per vosaltres, germans, i us miro, i m'adono de la gràcia que heu rebut. Sou rics en tot, en la paraula i en el coneixement, en el testimoni que doneu de Crist. S'ha refermat entre vosaltres el do de Déu, el coneixement, la paraula i el testimoniatge". Ho diu sant Pau a cristians com nosaltres. Podria dir perfectament - i no estem ara cedint a cap vanitat ni a cap orgull -: hi ha riquesa entre nosaltres, hi ha do de Déu, hi ha coneixement, hi ha paraula, hi ha també testimoniatge vertader. Motius per beneir Déu.

La nostra oració no seria una queixa, ni només una protesta. Seria també de bene-

dicció i d'acció de gràcies.

Per nosaltres, germans, membres de l'església de sant Feliu, també, avui hi ha motius per beneir Déu. Però tant d'una com d'altre oració en podríem ben bé rebre el seu correctiu, si més no, el seu complement. Perquè la mirada cap el present per anar a l'endemà, també necessita una mirada complementària a la nostra història, a la història que fonamenta el nostre compromís en el temps. Què hem trobat a la nostra història? la meravella de les meravelles: Que Déu és el nostre Pare i que Déu és, en cadascú i en la seva Església, un bon terrisser, un Pare que estima, un treballador de la nostra vida que va formant i "reconformant" constantment com aquell terrisser el fang.

Nosaltres som a les seves mans. Aquesta és la lliçó de la història. Sempre Déu ha treballat l'home, sempre Déu ha fabricat la història. Tot i ser una història a vegades d'infidelitat i de pecat, n'ha tret, la mà de Déu, de nosaltres, el tresor de l'amor veritable, de la gràcia. És per això que la mirada al passat ens reconforta i fa que s'aixequi una vertadera oració de confiança, de refiar-se en el propi amor incansable de Déu.

El nostre futur com Església, el nostre futur com a germans i membres de la nostra societat és a les mans de Déu. Entre aquells dons que mereixien la lloança i la benedicció a Déu hi és el do més valuós, el do més perfecte que gaudeix el poble de Déu: el cor de la nostra Església, que és l'Eucaristia. Per què tenir por a l'endemà si tenim l'Eucaristia? Per què només fer oracions de queixes, de protestes, quan tenim l'Eucaristia? I per què nosaltres recolzar-nos només en els valors que tenim, si tenim l'Eucaristia? Aquesta Euc-

ristia és memòria, és profecia, és futur, és mirada cap endavant. Aquesta Eucaristia és també pregustació de la fi, de plenitud.

Germans, avui hem de vetllar. Els ulls ben oberts. Ulls objectius per mirar el present; ulls per mirar el passat i retrobar Déu. Ulls esperançats, il·lusionats per mirar el futur. Contemplem, beneïm, adorem l'Eucaristia i trobarem què és el món, què ha de ser l'Església, quin és l'amor de Déu, quin és el nostre futur: cap a on hem d'anar. Diu Jesús avui a l'Evangelí: la vostra casa és a les vostres mans: en sou administradors. La casa és meua, la vida, teua. La casa és meua, les teves mans són administradores d'aquesta Església teua i meua.

Aquesta Església serà lloc de Déu, serà lloc dels germans. Aquesta Església serà lloc de pau; serà lloc dels teus somnis i de les teves esperances. Avui, fent memòria mirant el present, renovellem la nostra capacitat de mirar el futur, comprometem-nos en la lluita agraint Déu tot el que ens ha donat i demanant que les seves mans ens condueixin a la seva glòria.

DELEGACIONS

Trobada general de la Vida Consagrada. Recés d'Advent

Sant Feliu de Llobregat
3-12-05

El programa es desenvolupa amb els actes següents:

- 10.00 A la catedral de Sant Feliu, rés de l'Hora menor.
- 10.30 Al Col·legi Verge de la Salut (PP. de Sant Pere ad Vincula), Plaça de Catalunya, 8:
Reflexió del senyor bisbe, Agustí Cortès, entorn de la Vida Consagrada i l'Advent.
- 11.30 Descans.
- 12.00 Informacions sobre el nostre Bisbat avui.
- 12.15 Informe del Delegat sobre la realitat de la Vida Consagrada al nostre Bisbat i reflexions que suscita.
- 13.00 Comiat.

L'acollida de la comunitat dels PP. de Sant Pere ad Vincula és exquisida i la participació de religioses/os considerable. Se suscita un ambient d'intensa comunió amb les reflexions del pastor de la nova diòcesi i és molt distesa i familiar la comunicació entre els participants, cosa que ajuda a enfortir el sentit de pertinença diocesana.

ALTRES DOCUMENTS

Felicitaçió de Nadal al bisbe Agustí

Mn. Antoni Roca i Roig, vicari episcopal, adreça en nom dels presents aquesta felicitació nadalenca:

Se m'ha demanat que davant de tots vosaltres, com un nen petit el dia de Nadal, enfilat a una cadira, digués el vers tradicional de felicitació nadalenca a la família aquí reunida - petita representació de la família diocesana - i sobre tot al nostre benvolgut senyor bisbe Agustí, que s'ha fet pròxim entre nosaltres, com a pare i germà i amic a la vegada, ben senzillament.

Desestimo ser el nen petit pujat dalt la cadira, perquè encara prendria mal. I no voldria anar amb la cama enguixada... M'hi trobo més bé fent d'àngel anunciador del Nadal i missatger de la felicitació de Déu... Encara que també em passa una cosa: un servidor no és un àngel en el sentit estricte de la paraula... ja es veu. Ni en el sentit figuratiu. Tampoc. Però de jove net ja vaig fer d'àngel a les penyes del Corb representant el Pessebre Vivent de Corbera... Jo era l'Àngel - l'Arcàngel! - de l'anunciació. Allí sentia com el meu company d'ales - l'àngel de la cova - una i una altra vegada anava proclamant allò que després, en el meu ministeri, repetiria

amb emoció de moltes maneres: us anuncio una nova que portarà a tot el poble una gran alegria.

Doncs, ves per on, ara i aquí, em toca fer d'àngel no pas d'un Betlem bucòlic, sinó d'una contrada atapeïda de pobles i viles i ciutats, amb molta gent, amb molts orígens, amb un formigueig de figuretes de pessebre que van amunt i avall. Un pessebre, tanmateix, on hi ha espai per camps i horts, vestigis de les nostres arrels. No hi manquen les vinyes verdes vora el mar, ni les platges assolellades. Ni el poblet blanc típic de Pessebre, entre nosaltres convertit en Blanca Subur. Tenim valls i planes i muntanyes molt serrades. Tenim avis antiquíssims d'Hostalets i el Capelló. I el nostre pessebre no té pas un riu de plata. En té un de debò que acaba amb un Prat, no pas d'ovelles, sinó d'aus molt estranyes: unes de pota blava, de poca volada, però les altres, com s'enfilen enlaire! Aquest riu dóna nom a pobles i contrades, i a aquesta capital afortunada que viu trasbalsada des que setí l'oracle joliu: " I tu, Sant Feliu, terra del Llobregat, no ets pas la més petita. Ets vermella de roses i tens, de Sant Llorenç, foc i sang martirial. Tu seràs seu episcopal... ". El nostre Betlem també és a tocar la nostra Jerusalem. I amb molt de gust hi anem i hi anirem.

A la mateixa contrada hi ha uns pastors que vetllen, guardant de nit el seu ramat. Vetllem, i de nit, el pastor i els pastors. El pastor amb els pastors i els seus ramats. El pastor i els pastorets - i alguna pastora Caterina!-. De nit, perquè la feina és feixuga. Vetllem tanmateix perquè creiem, esperem i estimem. I amb aquestes condicions, sense massa resplendors, ni veus angelicals, de part de Senyor ens diem fraternalment: No tingueu por! Avui en el cor

de la ciutat, i en la nostra tendra diòcesi ens ha nascut un Salvador, que és el Messies, el Senyor. És Ell qui hem d'anunciar i és Ell qui hem de donar.

No responguem a la manera del profeta: Sóc encara una diòcesis jove i no sé parlar... És veritat: La nostra església de sant Feliu és encara un infant que no arriba a l'any i mig i necessita de tot el nostre afecte i comprensió... Però ja té edat per caminar, per començar a parlar, per créixer.

I, de fet, la nostra diòcesi va fent els primers passos i nosaltres i les Delegacions en som testimonis tots els que som aquí ens n'adonem . I avui ens en hem de felicitar. Ens felicitem pel naixement de l'Infant i brindem amb cava de les nostres terres diocesanes - així ningú no s'enfada!- pel creixement d'aquesta altra criatura. Ella ja parla, amb moltes veus: nosaltres -Cúria, delegats, Consells, arxiprestos, preveres, diaques, religiosos i religioses i fidels-. Però sobretot parla amb la vostra veu de Pastor. I heu parlat i parleu no pas amb to de plany, queixant-vos, revifant la il·lusió que arribi el dia que puguem dir: " som i ens sentim una mica més Poble de Déu en camí "

Ja camina aquest infant d'un any i mig, amb el Bisbe al davant, al costat i empenyent al darrera. Ja creix. Enhorabona i per molts anys, Bisbe Agustí. Que aquest Nadal us porti la joia immensa de contemplar i viure el naixement del Crist que fa viure i créixer la nostra Església diocesana i dóna vigor i fermesa a tots els membres, pastors i fidels, de la nostra Diòcesi de Sant Feliu: caminem plegats! Us ho desitja un capellà d'aquesta contrada, d'arrels en aquest Bisbat, que no és, ni de bon tros, Lo Gaiter del Llobregat. Bon Nadal!

Província eclesiàstica

CONVOCATÒRIES

Amb el desig de trobar-nos i poder-nos saludar personalment el proper 2 de gener, us reiterem el desig d'un Sant i joiós Nadal,

† Lluís Martínez Sistach
Arquebisbe metropolità de Barcelona

† Agustí Cortés Soriano

Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

† Josep Àngel Saiz Meneses

Bisbe de Terrassa

† Joan Carrera Planas

Bisbe auxiliar de Barcelona

Convocatòria de la Jornada de Preveres i Diaques de la P. E. B.

Barcelona

5-12-2005

Als preveres i diaques de la Província Eclesiàstica de Barcelona

Benvolguts sacerdots i diaques, Déu vos guard.

En la reunió dels bisbes de la Província Eclesiàstica de Barcelona s'acordà celebrar la Jornada de preveres i diaques per a les tres diòcesis el proper 2 de gener de 2006. Ens plau invitar-vos a tots vosaltres a l'esmentada Jornada, que permetrà trobar-nos i compartir la reflexió, la pregària i la fraternitat.

Amb motiu del 40 aniversari de la cloenda del Concili Vaticà II, hem cregut convenient dedicar la reflexió a aquest esdeveniment eclesial que fou sens dubte el més important del segle XX. El Dr. Salvador Pié Ninot ens parlarà dels "Continguts essencials del Concili Vaticà II i la seva actualitat", pensant en el nostre ministeri de pastors i en la nostra realitat de la Província Eclesiàstica de Barcelona.

Ens unirem en la celebració de l'Eucaristia i posteriorment compartirem la mateixa taula del dinar.

Conferència Episcopal Tarraconense

COMUNICATS

Nota dels Bisbes de Catalunya sobre el projecte de Llei orgànica d'educació (LOE)

Tarragona
7-11-2005

Els Bisbes de Catalunya, en el moment que el projecte de Llei Orgànica d'Educació (L.O.E.) es tramitarà a les Corts Espanyoles, volen manifestar el següent:

1. Constatem que l'actual projecte de Llei Orgànica d'Educació (LOE) no reconeix suficientment, sinó que més aviat relega, quan no oblida, alguns drets fonamentals, que tota societat democràtica i pluralista ha de garantir, que són drets que van units a la llibertat religiosa i de consciència. En concret, els drets que expressen la llibertat d'ensenyament, el dret preferent dels pares a decidir el tipus d'educació que els seus fills han de rebre i el dret a escollir en conseqüència l'escola que millor respongui a aquesta decisió; també el dret que assisteix als pares perquè els seus fills rebin la formació religiosa i moral d'acord amb les seves conviccions, i el dret a establir centres docents d'iniciativa social i a garantir-hi un caràcter propi i amb autonomia de gestió.

2. L'atribució gairebé absoluta a les

Administracions educatives de la responsabilitat de planificar, dirigir i gestionar tots els centres escolars que imparteixen ensenyaments finançats amb fons públics, ignora que són els pares els titulars del dret primordial, insubstituïble i inalienable d'educar els seus fills. Per això convé que els legisladors exerceixin responsablement la seva funció, de manera que el redactat final de la Llei respecti els drets que assisteixen a totes les parts implicades, tenint en compte l'interès social de les institucions educatives.

3. Els Bisbes de Catalunya valoren especialment que els pares i mares, així com tots els ciutadans en general, facin valer els seus drets civils d'una manera pacífica i democràtica. Apel·lem a la responsabilitat de tots -en especial dels més afectats, els pares- perquè defensin pels mitjans legítims que considerin més adients, de forma personal o col·lectiva, una justa regulació dels seus drets en una matèria de tanta transcendència per a tota la societat com és l'ensenyament.

Altres informacions

FACULTAT DE TEOLOGIA DE CATALUNYA

Jornada commemorativa del XL aniversari de la cloenda del Concili Vaticà II

Barcelona
1-12-2005

La Facultat de Teologia de Catalunya i els Instituts Superiors de Ciències Religioses (ISCR) de Barcelona, Girona, Lleida, Mallorca, Tarragona i Vic, el dia 1 de desembre varen organitzar una jornada commemorativa de la cloenda del Concili Vaticà II, que tingué lloc al saló d'actes de la Facultat de Teologia de Catalunya, sota la presidència del gran canceller d'aquesta Facultat, Mons. Lluís Martínez Sistach, arquebisbe metropolità de Barcelona.

ASSISTENTS A LA JORNADA

Un nombrós públic omplia el saló d'actes. Els bisbes catalans presents eren: els arquebisbes de Barcelona, Mons. Lluís Martínez Sistach, i de Tarragona, Mons. Jaume Pujol, i també l'arquebisbe emèrit d'Urgell, Mons. Joan Martí Alanís; els bisbes de Girona Mons. Carles Soler; de Sant Feliu de Llobregat, Mons. Agustí Cortés; de Solsona, Mons. Jaume Traserra; de Terrassa, Mons. Josep Àngel Saiz; d'Urgell, Mons. Joan Enric Vives; i els bisbes

emèrits de Girona, Mons. Jaume Camprodon, de Vic, Mons. Josep M. Guix, i el bisbe auxiliar emèrit de Barcelona, Mons. Pere Tena. També hi assistiren els vicaris generals i episcopals de la major part de les diòcesis que tenen la seu a Catalunya.

També participà en la jornada la directora general d'Afers religiosos de la Generalitat de Catalunya, Sra. Montserrat Coll, i els directors del instituts superiors de ciències religioses ja indicats abans, així com nombrosos professors i alumnes de les facultats de Teologia i de Filosofia de Catalunya, encapçalats pels respectius degans, Dr. Oriol Tuñí i Dr. Jaume Aymar, i dels ISCR esmentats.

PARAULES INICIALS

A les 10h, obrí la jornada l'arquebisbe de Barcelona, indicant que el dia 8 de desembre de 2005 es complien els 40 anys de la cloenda del Concili Vaticà II (8 de desembre de 1965) i que era oportú que unes institucions d'Església recordessin un Concili que entre tots -digué- "anem estudiant i aplicant"

Després d'una breu pregària, parlà el Dr. Oriol Tuñí, degà president de la FTC, que va qualificar l'acte com a "modest, però molt sentit, i dedicat a un dels esdeveniments religiosos més importants del segle XX. Les institucions que promovem aquesta jornada som centres acadèmics i universitaris, que estem al servei de la comunitat eclesial, però també al servei de la societat que ens envolta i al món. No volem imposar res, però sí anunciar la fe cristiana amb claredat". També va indicar que el Concili Vaticà II havia inaugurat una nova forma de fer teologia i, tot fent teologia, de fer Església. I acabà donant les grà-

cies al Dr. Santiago Madrigal, per haver acceptat de fer la conferència principal del dia, i al Dr. Salvador Pié, per la seva col·laboració en la preparació de la jornada.

PONÈNCIA DEL DR. SANTIAGO MADRIGAL

Parlà seguidament el Dr. Santiago Madrigal, degà de la Facultat de Teologia de la Pontifícia Universitat Comillas, de Madrid, sobre "Significado permanente del Concilio Vaticano II". Amb abundants textos del filòsof Jean Guitton i del teòleg Karl Rahner exposà el valor permanent dels documents del Vaticà II.

En primer lloc, va fer un ampli plantejament històric de les circumstàncies mundials i eclesials en el moment de l'elecció del papa Joan XXIII i de la decisió del Papa Roncalli de convocar un concili ecumènic.

En la segona part de la seva exposició va fer una àmplia i orgànica presentació dels 16 documents conciliars, remarcant que suposaven un canvi de paradigma de la presència de l'Església en el món i una obertura a la modernitat.

En la tercera part de la conferència parlà expressament del "significat permanent del Vaticà II", descrivint aquestes dimensions conciliars: obertura a les fonts, supressió de les fronteres estamentals en l'Església, disposició al diàleg amb els altres cristians i sensibilitat i compromís envers els problemes de tota la humanitat.

En la cloenda de la seva exposició va dir que encara no hi ha una perspectiva històrica suficient per a valorar l'obra del Concili i, amb un pensament de Karl Rahner, va dir que "un concili és només un començament: la seva recepció i aplicació depèn

de la gràcia de Déu i de la resposta de tots els homes".

Mons. Lluís Martínez Sistach agraià al Dr. Madrigal la seva exposició, "interessant i complerta, que ens ha permès recordar aquells anys de gràcia i comprendre millor la connexió interna entre els 16 documents conciliars".

Es va fer una pausa, durant la qual es va servir un cafè al primer pis del claustre d'honor del Seminari Conciliar. A la vegada, els assistents foren invitats a visitar en el primer pis del claustre en el que està situada la biblioteca episcopal un exposició dels llibres i altres publicacions sobre el Concili Vaticà II. Aquesta exposició recollia les obres i les publicacions dels temps del Vaticà II i també les més recents, que manifesten el gra interès que suscità l'obra conciliar en general a Espanya i a en particular a Catalunya. En l'exposició s'hi va incloure l'obra Concili Vaticà II, constitucions, decrets, declaracions (936 pàg. Barcelona 2003), publicada per la Facultat de Teologia de Catalunya i Publicacions de l'Abadia de Montserrat, i el llibre més recent sobre el Concili, publicat aquells mateixos dies en català, de Giuseppe Alberigo *El Concili Vaticà II (1959-1965)*. Per la joventesa del cristianisme (198 pàg. Barcelona 2005), publicat per Editorial Claret.

LES QUATRE CONSTITUCIONS CONCILIARS

A les 12h, la jornada continuà amb quatre exposicions sobre cada una de les quatre constitucions del Vaticà II, a càrrec de quatre professors, emèrits o en actiu, de la Facultat de Teologia de Catalunya.

Mons. Pere Tena, bisbe auxiliar emèrit

de Barcelona, va fer l'exposició sobre Sacrosanctum Concilium, la constitució sobre la sagrada litúrgia. Va dividir la seva exposició en dues parts: un plantejament històric i un plantejament doctrinal. La primera part fou un ampli excursus sobre l'obra de la reforma litúrgica conciliar en el marc del moviment litúrgic, des dels inicis del segle XX fins al Vaticà II. En el plantejament doctrinal va fer una valoració, sobretot pastoral, de la reforma litúrgica, des del vaticà II fins al recent Sínode sobre l'eucaristia, remarcat que "la litúrgia ens precedeix, i que ens hem d'acostar al misteri amb una actitud de silenci i d'adoració, tan si hi ha reformes com si no n'hi ha".

El Dr. Armand Puig, professor del Departament de Bíblia de la FTC, parlà sobre la constitució Dei Verbum, "el document que més ha condicionat la teologia postconciliar". Parlà especialment de les relacions entre aquesta constitució i la manera de fer teologia. va dir que no era un text esgotat, sinó que obria camins que no estaven esgotats i que cal continuar en l'aplicació d'aquesta constitució, tan en la seva lletra com en el seu esperit. Exposà la centralitat de Jesucrist en aquesta constitució i la seva obertura als mètodes de l'exegesi històric-crítica i va dir que, gràcies a Dei Verbum, la Sagrada Escripura tornar a ser la font de la litúrgia, l'espiritualitat i la teologia. Cal avançar per parar sempre millor la taula de la Paraula i la taula de l'Eucaristia.

El Dr. Salvador Pié, professor del Departament de Teologia sistemàtica de la FTC, parlà sobre la constitució Lumen gentium, el document central del Concili, que qualificà com a "memòria i profecia del Vaticà II". Exposà alguns punts sobre

l'aportació dels bisbes i teòlegs catalans al Vaticà II (tema pendent de fer-hi una tesi doctoral), i després exposà la "gran opció de Lumen Gentium": una eclesiologia de comunió. Va fer un elenc de les 15 afirmacions centrals de la constitució i indicà com a fruits d'aquesta constitució el nou Codi de dret canònic (1983) i una mirada més profunda i més contemplativa del misteri de l'Església, per cloure amb un pensament del P. Henri de Lubac en el seu llibre Paradoja y misterio de la Iglesia.

Finalment, el Dr. Josep M. Rovira Belloso, professor emèrit de la FTC, parlà sobre la constitució Gaudium et Spes, el darrer document del Concili. Explicà que era una constitució pastoral, que incorporava una antropologia cristològica, comunitària i eclesial. Que és un document profètic, perquè presenta la mesura crítica de l'home, perquè desenvolupa una especial relació de solidaritat de l'Església amb el món i perquè situa la mediació de l'Església entre Déu i els homes en relació amb la mediació de Crist. Presenta una Església en tot subordinada a Crist. Acabà glossant el títol del document final del Sínode de 1985: "L'Església, sota la Paraula de Déu, celebra els misteris de Crist per la salvació del món", títol en el qual estan presents les quatre constitucions conciliars.

TAULA RODONA DE LA TARDA

A les 16h, hi hagué una taula rodona moderada pel Dr. Salvador Pié, en la qual varen intervenir cinc persones.

- M. Montserrat Viñas, abadesa del monestir de Sant Benet de Montserrat, que parlà sobre la renovació de la vida consagrada que significà el Vaticà II i va demanar "viure el pre-

- sent amb passió pel Crist i viure el futur amb esperança i creativitat".
- El Dr. Josep Perarnau, professor emèrit de la FTC i primer editor dels textos del Concili en català, com a "testimoni directe del Concili", explicà les tres etapes conciliars com "primavera, estiu i tardor" i va dir que el Vaticà II "dibuixa una Església que només vol ser Església" i va indicar tres coses "que tenen importància" sempre i per avançar en la comprensió i aplicació del Concili: la pregària i la contemplació, l'aprofundiment i estudi seriós de les qüestions i la valentia per ser coherent amb els resultats de l'estudi fet.
 - Pilar Malla, síndic de greuges de la ciutat de Barcelona, parlà sobre "l'acció caritativa i social de l'Església". Exposà el "sentit obert" del Vaticà II i va dir que els laics encara no han aconseguit el seu lloc en l'Església i que hi ha pocs laics cristians presents com a tals en les estructures i institucions del món secular. Explicà el tema de l'Església dels pobres en el Concili i com el tema influí en un replantejament de l'acció social de l'Església.
 - Francesc Torralba, professor de la Facultat de Filosofia, URL, desenvolupà "les perspectives del laicat", exposant que ell no havia nascut quan es va cloure el Concili i que sentia recança de no haver viscut aquells temps tan interessants i gratitud als pares conciliars per la bona teologia del laicat elaborada pel Vaticà II. Com a pistes de futur va dir que calia que els laics assumissin noves responsabilitats en l'Església i en el món,

insistent en la necessitat d'unes noves formes de presència pública dels laics cristians.

- Finalment, Mn. Josep M. Domingo, director del CEP, parlà sobre "el Concili Provincial Tarraconense com a recepció del Vaticà II a Catalunya". Va dir que el CPT va ser un moment rellevant de la recepció del Vaticà II a Catalunya, que fou una terra molt oberta a la renovació conciliar. Com a semblances entre Vaticà II i CPT assenyala: l'àmplia participació en la preparació, la vivència de la sinodalitat, l'evangelització, la disponibilitat a allò que l'Esperit Sant demana a l'Església. I va acabar amb un record de Mons. Ramon Torrella.

La jornada es va cloure amb les paraules de Mons. Lluís Martínez Sistach, que va seguir tot el desenvolupament de la jornada, i amb una pregària dirigida pel mateix Sr. Arquebisbe.

